

Det knager i mørket

Det knager i mørket, jeg aner en sprække,
det viger for noget, som gerne vil vække
til live mit slumrende sind,
det linder på låget til halvdødens kiste,
som dengang *han* mørket og døden forviste
og lyste i hjerterne ind.

Hvad er det, der sker, og hvad var det, der skete,
da noget i mørket mod lyset os ledte –
en stjernes forjættende sang
om bedre og lysere dage i verden,
om enden på lidelsen, enden på smerten,
på alt, hvad der tynger vor gang.

Vi bad til vor Gud om den himmelske nåde,
vi bad om den frelse, profeterne spå'de,
mens nattens dæmoner os jog,
vi rev, og vi sled i de raslende lænker,
som sjælen formørker og friheden krænker,
og mismodets kærre vi drog.

Nu mærker jeg stille et nærvær, et komme
af noget, der hvisker, at natten er omme,
jeg hører et svar på mit råb,
nu mærker jeg livet igennem mig strømme,
nu vover min tanke om frihed at drømme,
det tænder i mørket et håb.

Jeg mærker en retning, en vej, jeg kan vandre
blandt brødre og søstre, blandt tusinde andre,
der vandrer i natten som jeg,
jeg mærker i hjertet, at skønt jeg er ene,
så vandrer i natten jeg ikke alene,
min Broder, min sol viser vej.

Poul Michael von Bülow 2022